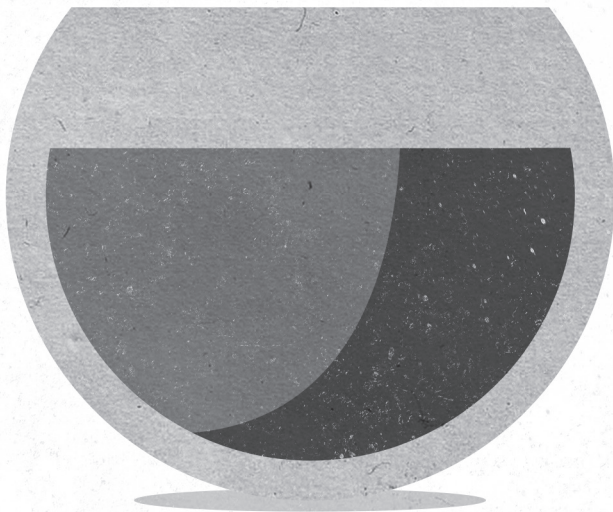

**IN
MIJN
HOOFD**

IN MIJN HOOFD

SHARON M. DRAPER

BB

Twitter mee: #Inmijnhoofd
Vind de auteur: @sharonmdraper
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / W061901

© 2019 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2010 Sharon M. Draper

Originally published by Atheneum Books for Young Readers,
an imprint of Simon and Schuster Children's Publishing Division.

Oorspronkelijke titel: Out of my mind

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Loudmouth

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar
info@blossombooks.nl of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl)**

Lieve lezer,

Stel je voor dat jij niet kunt praten. Je kunt je niet uitdrukken en ook niet op een andere manier communiceren. Je kunt nooit duidelijk maken wat je denkt – en je denkt veel, heel veel. Hoe zou jij je voelen? En wat zou het eerste zijn dat je zou zeggen als opeens wél een stem krijgt? Door *In mijn hoofd* realiseerde ik me hoe dankbaar ik ben dat ik kan praten. Dat ik durf te zeggen wat ik denk en voel en dat ook kán. Want als je net als Melody dat voorrecht niet hebt, wie ben je dan nog?

Melody heeft nooit kunnen praten, maar laat zich hier niet door tegenhouden. Ze is strijdlustig, grappig en ont-zet-tend slim. Want dat het vermogen om te kunnen praten heel vaak niets met je intelligentie te maken heeft, maakt dit boek heel duidelijk. En ik besepte tijdens het lezen dat ik, net als een aantal vervelende personages uit *In mijn hoofd*, er ook wel eens vanuit ben gegaan dat mensen die niet kunnen praten, ook geen gedachten hebben. Ik voelde me hier zo schuldig over, dat ik maar één oplossing zag: *In mijn hoofd* uitgeven. Hopelijk kan ik er zo voor zorgen dat we nog wat meer leren over elkaar; door af en toe in andermans hoofd te kunnen kruipen en verder te kijken dan wat onze ogen ons vertellen.

Heel veel leesplezier, ik ben erg benieuwd wat je ervan vindt.

Myrthe Spiteri

Uitgeefdirecteur Blossom Books

DANKWOORD

Met diepgevoelde waardering wil ik hier graag mijn dank uitspreken aan alle fantastische mensen die het tot hun levenswerk maken om hulp te bieden aan kinderen met een beperking.

Mijn speciale waardering en dank geldt de geduldige en toegewijde zorgverleners van Echoing Lake Facilities, The Renouard Home, The Lucy Idol Center, Camp Cheerful, Stepping Stones, Camp Allyn, Bobbie Fairfax School en Roselawn Condon School (met extra dank aan Daphne Robinson).

Een dankjewel voor mijn vriendin Karen Brantley, die het écht allemaal begrijpt!

En speciale dank aan mijn redacteur Caitlyn Dlouhy, voor haar verbaazingwekkende vakkennis, visie en dat groene redacteurspennetje!

*Voor mijn dochter,
Wendy Michelle Draper,
met liefde*

HOOFDSTUK 1

Woorden.

Ik word omringd door duizenden woorden. Misschien zelfs miljoenen.

Kathedraal. Mayonaise. Granaatappel.

Mississippi. Onmiddellijk. Rododendron.

Fluwelen. IJzingwekkend. Fluorescerend.

Kietelen. Niezen. Wensen. Worstelen.

Woorden hebben altijd als sneeuwvlokken om me heen gewerveld, elk ervan ragfijn en anders dan alle andere, elk ervan onaangeroerd smeltend in mijn handen.

Diep in me stapelen de woorden zich op tot enorme hopen. Bergen van woordgroepen, zinnen en met elkaar verbonden ideeën. Fraaie uitdrukkingen. Grappen. Liefdesliedjes.

Al vanaf dat ik heel klein was – misschien pas een paar maanden oud – waren woorden als zoete, vloeibare geschenken, die ik opdronk als limonade. Ik kon ze haast proeven. Door woorden kregen mijn warrige gedachten en gevoelens vorm. Mijn ouders hebben me altijd in een deken van conversatie gehuld. Ze kletsten en babbelden. Ze verwoordden en

verklankten. Mijn vader zong voor me. Mijn moeder fluisterde me haar kracht in het oor.

Alle woorden die mijn ouders tegen of over me spraken, zoog ik op, bewaarde ik, onthield ik. Stuk voor stuk.

Ik heb geen idee hoe ik het ingewikkelde proces van woorden en gedachten wist te ontwarren, maar het gebeurde vlug en vanzelf. Tegen de tijd dat ik twee was, hadden al mijn herinneringen woorden, en al mijn woorden hadden betekenis.

Maar alleen in mijn hoofd.

Ik heb nog nooit een woord gesproken. Ik ben bijna elf jaar oud.

HOOFDSTUK 2

Ik kan niet praten. Ik kan niet lopen. Ik kan niet zelf eten en niet zelf naar de wc. Vet balen.

Mijn armen en benen zijn erg stijf, maar ik kan op de afstandsbediening van de tv meppen en mijn rolstoel bedienen met dikke knoppen die op de wielen vastzitten. Een lepel of potlood kan ik niet zonder ongelukken vasthouden. En mijn evenwicht is nul komma nul; Humpty-dumpty op z'n hek bleef nog beter zitten dan ik.

Als mensen naar me kijken, zien ze een meisje met kort, donker krulhaar, vastgegod in een roze rolstoel. Overigens is er niks schattigs aan een roze rolstoel. Dat-ie roze is, maakt het echt niet beter.

Goed, ze zien dus een meisje met donkerbruine ogen die overlopen van nieuwsgierigheid. Alleen loenst een van de twee een beetje.

Haar hoofd wiebelt licht.

Soms kwijlt ze.

Ze is echt heel klein voor een meisje van tien en driekwart jaar oud.

Haar benen zijn ontzettend dun, waarschijnlijk omdat ze nooit gebruikt zijn.

Haar lichaam beweegt volgens een heel eigen plan, met voeten die

soms onverwacht naar voren trappen en armen die af en toe rondwieken en daarbij alles raken wat toevallig in de buurt staat: een rek vol cd's, een kom soep, een vaas met rozen.

Weinig controle op dit terrein.

Als mensen eenmaal klaar zijn met het opstellen van de lijst van mijn problemen, hebben ze misschien nog tijd om op te merken dat ik best een aardige glimlach en diepe kuiltjes in mijn wangen heb; de kuiltjes in mijn wangen zijn echt cool.

Ik draag gouden oorbelletjes.

Soms vragen mensen niet eens naar mijn naam, alsof het niet belangrijk is hoe ik heet. Dat is het wel. Ik heet Melody.

Ik kan me nog herinneren hoe het was toen ik heel, heel klein was. Natuurlijk is het lastig om echte herinneringen te onderscheiden van de filmpjes die mijn vader met zijn videocamera heeft gemaakt. Die beelden heb ik echt duizenden keren gezien.

Mam die me thuisbrengt uit het ziekenhuis, met op haar gezicht een voortdurende glimlach, maar haar ogen bezorgd toegeknepen.

Melody in een minibabybadje. Mijn armpjes en beentjes zien er vreselijk mager uit. Ik spetterde en trappelde niet.

Melody in dekens gewikkeld op de bank in de woonkamer; ik heb een tevreden blik op mijn gezicht. Als baby huilde ik nooit veel; mam zwerft dat dat waar is.

Mam die me na mijn badje met lotion insmeert – ik kan de lavendelgeur nog ruiken – en me daarna in een zachte handdoek wikkelt met in één hoek een kleine capuchon.

Pap filmde me terwijl ik gevoerd werd of een schone luier kreeg, en zelfs terwijl ik sliep. Toen ik ouder werd, wachtte hij waarschijnlijk totdat ik me eindelijk zou omdraaien, zou gaan zitten of lopen. Dat deed ik nooit.

Wel zoog ik alles in me op. Ik begon geluiden, geuren en smaken te herkennen. De *whomp* en *woesj* van de kachel die elke ochtend aansprong. De scherpe geur van verbrand stof terwijl het huis langzaam opwarmde. Het gekriebel van een nies achter in mijn keel.

En muziek. Liedjes zweefden door me heen en bleven. Slaapliedjes, vermengd met de zachte geuren van bedtijd, sliepen samen met mij. Harmonieën brachten een glimlach op mijn gezicht. Het is alsof er op de achtergrond van mijn leven altijd een geschilderde musicalsoundtrack speelt. Als er muziek klinkt, kan ik haast kleuren horen en beelden ruiken.

Mam houdt van klassiek. De hele dag schallen er grootse, bulderende Beethovensymfonieën uit haar cd-speler. Die stukken lijken altijd helderblauw als ik ernaar luister, en ze ruiken naar verf die nog niet is opgedroogd.

Pap is liefhebber van jazz, en zodra hij de kans krijgt, knipoogt hij naar me, haalt mams Mozart-cd eruit en vervangt hem door een cd'tje met Miles Davis of Woody Herman. Jazz klinkt bruin en beige, vind ik, en ruikt naar natte aarde. Mam word helemaal gek van jazzmuziek, wat waarschijnlijk precies de reden is dat pap die opzet.

'Ik krijg de kriebels van jazz,' zegt ze fronsend als paps muziek door de keuken klinkt.

Pap loopt naar haar toe, krabt zachtjes over haar armen en rug en omhelst haar daarna. Haar frons verdwijnt. Zodra pap de kamer uit loopt, zet ze echter weer klassieke muziek op.

Ik weet niet waarom, maar ik heb altijd van countrymuziek gehouden: luide, hartverscheurende gitaarmuziek. Country is citroenen; niet akeelig wrang, maar suikerzoet en friszuur. Geglazuurde citroentaart, koele, frisse citroenlimonade! Citroen, citroen, citroen! Ik ben er gek op.

Toen ik heel klein was, zat ik een keer in onze keuken en kreeg mijn

ontbijt van mam. Ik weet nog goed dat er toen op de radio een liedje voorbijkwam waarbij ik het uitschreeuwde van plezier.

So I'm singin'

Elvira, Elvira

My heart is on fire, Elvira

Giddy up oom poppa oom poppa mow mow

Giddy up oom poppa oom poppa mow mow

Heigh-ho Silver, away

Hoe kon het dat ik de woorden en het ritme van dat liedje al kende? Ik heb geen flauw idee. Op een of andere manier moet het mijn geheugen binnengesijpeld zijn, misschien via de radio of een tv-programma. Hoe dan ook, ik viel bijna van mijn stoel. Met mijn gezicht in duizend plooiën getrokken probeerde ik schokkend en wippend naar de radio te wijzen. Dat liedje wilde ik nog eens horen. Maar mam keek me alleen aan alsof ik gek geworden was.

Hoe moest ze ook begrijpen dat ik gek was op *Elvira* van de Oak Ridge Boys terwijl ik het zelf nauwelijks snapte? Met geen mogelijkheid kon ik haar uitleggen dat ik zodra dat liedje uit de radio klonk, versgesneden citroenen rook en citrusgele musicalnoten zag.

Als ik toch een verfkwast had... Wauw! Wat een schilderij zou dat worden!

Mam schudde echter alleen haar hoofd en bracht onverstoorbaar lepels appelmoes naar mijn mond. Er zijn zo veel dingen die mijn moeder niet weet.

Natuurlijk is het best handig dat ik niet in staat ben om iets te vergeten, dat ik elk moment van mijn leven in mijn hoofd kan bewaren. Toch is het ook ontzettend frustrerend. Ik kan er namelijk niets van delen, en

er verdwijnt ook nooit iets van.

Ik onthoud stomme dingen, zoals hoe het voelt als een klont haver-mout aan mijn verhemelte is blijven plakken, of de smaak van tandpasta die niet uit mijn mond is gespoeld.

De geur van vroege-ochtendkoffie is een permanente herinnering, vermengd met de geur van gebakken spek en het achtergrondgetetter van de mensen van het ochtendnieuws.

Toch herinner ik me vooral woorden. Al heel vroeg bedacht ik dat er miljoenen woorden op de wereld moesten zijn. En iedereen om me heen wist ze moeiteloos over zijn lippen te krijgen.

De verkopers op televisie: 'Koop er een en krijg de tweede gratis! Slechts beperkte tijd geldig.'

De postbode die aan de deur kwam: 'Môgge, mevrouw Brooks. Hoe is het met de kleine?'

Het koor in de kerk: 'Halleluja, halleluja, amen.'

De kassamedewerker in de supermarkt: 'Bedankt voor uw bezoek!'

Iedereen gebruikt woorden om zich uit te drukken. Behalve ik. En ik durf te wedden dat de meeste mensen zich niet bewust zijn van de werkelijke macht van woorden. Maar ik wel.

Gedachten hebben woorden nodig. Woorden hebben een stem nodig.

Ik hou van de geur van mijn moeders haar als ze het net heeft gewassen.

Ik hou van het gevoel van de prikkende stoppels op mijn vaders wangen voordat hij zich scheert.

Alleen heb ik ze dat nooit kunnen zeggen.